

PIETARIN VAALIEN MERKITYS

Vaalikamppailu Pietarissa lähenee loppuaan. Vaaleihin on jäljellä kolme päivää, ja kun lukijalla tulee olemaan edessään nämä rivit, ovat Pietarissa toimitetun äänestyksen tulokset jo tiedossa.

Luulisi, ettei Pietarin vaalien merkityksestä voida puhua-kaan ennen niiden päättymistä. Mutta asianlaita on toisin. Pietarin vaalikamppailulla on niin pitkä historia; tämä kamppailu on antanut niin paljon tavattoman opettavaista poliittista aineistoa, että sen merkitys on käynyt jo aivan selväksi. Olkootpa vaalien tulokset minkälaiset tahansa,—Pietarin kamppailu vuosina 1906—1907 on jo epäilemättä muodostanut suuren ja itsenäisen vaiheen Venäjän vallankumouksen historiassa.

Vallankumouksen pysyvänä saavutuksena Pietarin vaalikamppailussa on ennen kaikkea poliittisten puolueiden keskinäissuhteiden ja eri luokkien mielialojen (ja siis myös intressien ja koko poliittisen aseman) selville saaminen samoin kuin sekin, että *käytännössä*, suuressa, avoimessa, joukkoluontoisessa asiassa on tarkistettu nuo tai nämä vastaukset niihin *peruskysymyksiin*, jotka koskevat sosialidemokraattista taktiikkaa Venäjän porvarillisessa vallankumouksessa.

Pietarin vaalikamppailun perustapahtumat kiitivät ohitse myrskyn nopeudella. Ja tässä myrskyssä, kun jouduttiin *toimimaan* viivyttelämättä ja hinnalla millä hyvänsä, paljastui selvemmin kuin koskaan ennen eri puolueiden ja virtausten todellinen luonne ja olemus. Tässä myrskyssä eivät kestäneet mitkään muodolliset siteet eivätkä mitkään

puolueperinteet,— järjestöjä hajosi, lupauksia rikottiin, päätöksiä ja asennoitumista muutettiin, jokainen päivä toi tullessaan mitä suurenmoisimpia uutisia. Eri puolueiden ja eri virtausten yhteenotot olivat tavattoman kiivaita, polemiikki, joka on terävää tavallisenakin aikana, muuttui nujakaksi. Eikä se johtunut siitä, että venäläinen ihminen olisi hillitön, ei siitä, että maanalainen toiminta olisi hänet pilannut, eikä liioin siitä, että olisimme huonosti kasvatetuja,— siten voivat asian selittää vain filisterit.

Ei, kiivaiden yhteenottojen ja vimmatun taistelun syynä olivat *syvälliset* luokkaeroavaisuudet, *antagonismi* yhteiskunnallisissa ja poliittisissa pyrkimyksissä, jotka tapahtumien vaikutuksesta paljastuivat odottamattoman nopeasti, vaativat viipymättömiä „askeleita” jokaiselta, sysäsivät kaikkia törmäämään vastakkain ja pakoittivat taistellen, auskämpfen, puolustamaan oikeata paikkaansa, todellista linjaansa.

Kaikkien puolueiden keskuksat sijaitsevat Pietarissa. Se on Venäjän poliittisen elämän keskus. Sen lehdistöllä on yleiskansallinen eikä vain paikallinen merkitys. Ja siksi päkävi kiertämättömästi niin, että puolueiden vaalitaistelu Pietarissa oli mitä suurimerkityksellisimpänä oireena, enteena ja esimakuna Venäjän vallankumouksen monista tulevista, niin parlamentissa kuin parlamentin ulkopuolellakin käytävistä taisteluista ja tapahtumista.

Alkujaan vuorossa näytti olevan vähäpätöinen, toisarvoisen, „teknillinen” kysymys kaikkien oppositio- ja vallankumouksellisten puolueiden sopimuksista mustasotnialaisvaaraa vastaan. Tämän „yksinkertaisen” kysymyksen takana piilivät tosiasiallisesti poliittiset peruskysymykset: 1) hallituksen suhtautumisesta liberaaleihin, kadetteihin; 2) kadettien todellisista pyrkimyksistä; 3) kadettien hegemoniasta Venäjän vapautusliikkeessä; 4) työpuolueiden, pikkuporvarillisten puolueiden pyrkimyksistä; 5) maltillisten kansansosialistien ja vallankumouksellisten eserrien luokkayhteisyydestä ja poliittisesta läheisyydestä; 6) sosialidemokraattisen työväenpuolueen pikkuporvarillisesta eli opportunistisesta osasta; 7) proletariaatin hegemoniasta vapautusliikkeessä; 8) Venäjän vallankumouksellisen pikkuporvarillisen demokratian näkyvien, julkisten ja näkymättömien, salassa olevien ainesten ja „mahdollisuuksien” merkityksestä.

Ja kaikki nämä merkittävän runsaat poliittiset kysymykset nosti esiin ja ratkaisi itse elämä, itse vaalikamppailun kulku. Näitä kysymyksiä nousi esiin vastoin monien puolueiden tahtoa ja niiden tietämättä,— niitä ratkaistiin „väkivalloin”, jopa kaikkia perinteitäkin rikkoen,— ja lopputulos oli kamppailuun osallistuvien poliitikkojen valtavalle joukolle aivan odottamaton.

Bolshevikkeja veteli,— puhelee poroporvari pyöritellen päätään kaikkien näiden yllätysten johdosta. — Heitä onnisti!

Tuollaiset puheet palauttivat mieleeni erään kohdan äskettäin ilmestyneistä Engelsin kirjeistä Sorgelle. Maaliskuun 7 p:nä 1884 Engels kirjoitti Sorgelle:

„Kaksi viikkoa sitten kävi luonani Barmenista sukulaispoikani, riippumaton konservattori, sanoin hänelle: „Olemme nyt Saksassa tulleet sellaiseen tilanteeseen, että voimme yksinkertaisesti jäädä istumaan kädet ristissä ja pakoittaa vihollisemme tekemään työtä hyväksemme. Se on samantekevää, kumoatteko te sosialistilain vai ette tahi teettekö te sen vieläkin hirmuisemmaksi tai jonkin verran lievennäte sitä. Teittepä mitä tahansa, niin te työskentelette meidän hyväksemme”.— Niin se on, vastasi hän, kaikki olosuhteet muodostuvat erittäin edullisiksi teille.— „Niinpä tietysti”, vastasin, „olosuhteet eivät muodostuisi meille edullisiksi, elleimme olisi jo 40 vuotta sitten määritelleet oikein näitä olosuhteita ja toimineet itse tämän oikean määrittelyn mukaisesti”. Sukulaispoikani ei vastannut mitään”²⁸.

Bolshevikit eivät tietenkään voi puhua 40 vuodesta,— vertaamme tässä pientä hyvin suureen,— mutta he voivat puhua kuukaudesta ja vuosista, joiksi he ovat jo etukäteen määritelleet sosialidemokratian taktiikan porvarillisessa vallankumouksessa. Pietarin vaalikamppailun tärkeimpinä ja ratkaisevimpina ajankohtina bolshevikit *istuivat* tosiasiallisesti *kädet ristissä* — ja olosuhteet *tekevät työtä meidän hyväksemme*. Kaikki vihollisemme, alkaen vaarallisesta ja armottomasta vihollisesta, Stolypinista, ja päätyen paperimiekkää kantaviin „vihollisiin”, revisionisteihin, *tekevät työtä meidän hyväksemme*.

Koko oppositio, kaikki vasemmistolaiset olivat Pietarin vaalikamppailun alkaessa bolshevikkeja vastaan. Meitä

vastaan tehtiin kaikki, mikä suinkin on mahdollista, kaikki, mikä suinkin on ajateltavissa. *Mutta kävi niin kuin me olimme sanoneet.*

Miksi? Siksi, että me olimme jo aikoja sitten arvioineet paljon oikeammin (jo vuoden 1905 „Kahdesta taktiikasta”* lähtien, Genevessä) hallituksen suhtautumisen liberaaleihin ja pikkuporvarillisen demokratian suhtautumisen proletariaattiin.

Mikä oli syynä siihen, että kadettien miltei valmis blokki kaikkien „vasemmistolaisten” kanssa, *paisi bolshevikkeja, meri myttyyn?* Miljukovin neuvottelut Stolypinin kanssa. Stolypin maanitteli hiukan — ja kadetti käänsi selkänsä kansalle ja lähti ryömimään kuin koiranpenikka mustasotnialaisen isäntänsä luo.

Oliko se sattuma? Ei, se oli *välttämättömyys*, sillä jokaisena ratkaisevana ajankohtana liberaalis-monarkistisen porvariston perusedut sysäävät sitä etäämmälle yhdessä kansan kanssa käytävästä vallankumouksellisesta taistelusta sopimukseen taantumuksen kanssa.

Mikä oli syynä siihen, että kaikki pikkuporvarilliset (narodnikkilaiset ja työ-) puolueet sekä työväenpuolueen pikkuporvarillinen osa, menshevikit, olivat *aivan epävakaita* ja selkärangattomia? Miksi ne häilyivät ja horjuivat, heittelevivät oikealle ja vasemmalle, laahustivat kadettien perässä ja pokkuroivat kadetteja?

Ei suinkaan Sidorin tai Karpin henkilökohtaisten ominaisuuksien vuoksi, vaan siksi, että pikkuporvari pyrkii kiertämättä seuraamaan liberaalin jälkiä, kulkemaan tämän perässä, sillä hän ei luota itseensä, ei pysty kestäämään väliaikaista „eristystä”, ei kykene kuuntelemaan tyynesti ja lujamielisesti porvarihurttien ulvontaa, ei luota joukkojen, proletariaatin ja talonpoikaiston, itsenäiseen vallankumoukselliseen taisteluun, kieltäytyy johtajan tehtävästä porvarillisessa vallankumouksessa, luopuu omista tunnuksistaan, mukailee ja jäljittelee Miljukoveja...

Ja Miljukovit jäljittelevät Stolypinia!

Bolshevikit määrittivät itsenäisesti linjansa ja jo etukäteen nostivat kansan edessä *oman* lippunsa, vallankumouksellisen proletariaatin lipun.

* Ks. Teokset, 9. osa, ss. 1—125. *Toim.*

Alas ulkokullatut lorut mustasotnialaisvaarasta, „taistelusta” Stolypinien luona käyntien avulla! Ken todella tahtoo vapautta kansalle, ken todella tahtoo vallankumouksen voittoa, — se lähteköön meidän mukanamme sekä mustasotnialaiskoplaa että kaupustelijakadetteja vastaan.

Me itse menemme taisteluun joka tapauksessa. Me emme pelkää „eristää” itseämme teidän alhaisista ja kurjista, halpamaisista ja viheliäisistä tekosistanne ja lehmäkaupoistanne.

Joko proletariaatin mukana vallankumouksen puolesta — tai liberaalien mukana Stolypinin kanssa neuvottelemisen puolesta, valitkaa, valitsijat! valitkaa, herrat narodnikit! valitkaa, toverit menshevikit!

Ja määritelyämme *oman* linjamme me *jäimme istumaan kädet ristissä*. Odotimme alkaneen nujakan lopputulosta. Tammikuun 6 päivänä konferenssimme nosti *meidän* lippumme. Tammikuun 18 päivään asti Miljukov hyöri Stolypinin jaloissa, menshevikit, narodnikit ja puolueeseen kuulumattomat hyörivät Miljukovin jaloissa.

Kaikki hyörivät. Kaikki turvautuivat diplomatiaan, ja kaikki haukkuivat toisiaan ja riitaantuivat niin, että *eivät voineet* kulkea yhdessä.

Me emme turvautuneet diplomatiaan, vaan *haukuimme kaikkia* proletariaatin vallankumouksellisen taistelun periaatteiden nimessä, jotka esitimme selvästi ja avoimesti.

Ja kaikki *taisteluun kykenevät* seurasivat meitä. Vasemmistoblokki tuli tosiasiaksi. Vallankumouksellisen proletariaatin hegemonia tuli tosiasiaksi. *Proletariaatti* vei mukanaan *kaikki* trudovikit ja suuren osan menshevikeistä, jopa intelligenteistäkin.

Sen lippu nostettiin Pietarin vaaleissa. Ja olkootpa nämä Venäjän ensimmäiset vakavat, kaikkien puolueiden osanotolla suoritettut vaalit tuloksiltaan millaiset tahansa, niin itsenäisen, omaa linjaansa noudattavan proletariaatin lippu on jo nostettu. Se tulee hulmuamaan sekä duumataistelun että *kaikkien muiden* taistelumuotojen yllä, jotka vievät vallankumouksen voittoon.

Itsenäisyytensä, järkähtämättömyytensä, lujutensa voimalla proletariaatin on saatava puolelleen sorretun ja poljetun talonpoikaiston joukot, häilyvän, epäroivän, epä-

vakaan pikkuporvarillisen demokratian joukot, vieroitettava ne petollisesta liberaalisesta porvaristosta, valvottava siten tätä porvaristoa ja kansan joukkoliikkeen johdossa ollen murskattava kirottu itsevaltius,— sellainen on sosialistisen proletariaatin tehtävä porvarillisessa vallankumouksessa.

Kirjoitettu helmikuun 4 (17) pnä 1907

*Julkaistu helmikuun 11 pnä 1907
„Proletari“ lehdessä 13. numerossa*

*Julkaistaan lehdessä
tekstin mukaan*
